Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

22 юни 2017 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2001/23/ЕО — Членове 3—5 — Прехвърляне на предприятия — Гарантиране на правата на работниците и служителите — Изключения — Производство по несъстоятелност — Pre-pack — Продължаване на дейността на предприятие“

По дело C-126/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank Midden-Nederland (Окръжен съд на Централна Нидерландия) с акт от 24 февруари 2016 г., постъпил в Съда на 26 февруари 2016 г., в рамките на производство по дело

Federatie Nederlandse Vakvereniging,

Karin van den Burg-Vergeer,

Lyoba Tanja Alida Kukupessy,

Danielle Paase-Teeuwen,

Astrid Johanna Geertruda Petronelle Schenk

срещу

Smallsteps BV,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, M. Vilaras, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan и D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: M. P. Mengozzi,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 януари 2017 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Federatie Nederlandse Vakvereniging, както и за г-жа Van den Burg-Vergeer, г-жа Kukupessy, г-жа Paase-Teeuwen и г-жа Schenk, от A. Simsek, advocaat,

* Език на производството: нидерландски

— за Smallsteps BV, от B. F. H. Rumora-Scheltema, H. T. ten Have и R. J. van Galen, advocaten,

— за нидерландското правителство, от J. Langer и M. Bulterman, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от M. van Beek и M. Kellerbauer, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 март 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 3—5 от Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 82, 2001 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 20).

2 Запитването е представено в рамките на спор между Federatie Nederlandse Vakvereniging (наричана по-нататък „FNV“), нидерландска синдикална организация, както и г-жа Karin van den Burg-Vergeer, г-жа Lyoba Tanja Alida Kukupessy, г-жа Danielle Paase-Teeuwen и г-жа Astrid Johanna Geertruda Petronelle Schenk, от една страна, и Smallsteps BV, от друга страна, във връзка с установеното прехвърляне на трудовоправни отношения към това дружество.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Директива 2001/23 кодифицира Директива 77/187/ЕИО на Съвета от 14 февруари 1977 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 61, 1977 г., стр. 26), изменена с Директива 98/50/ЕО на Съвета от 29 юни 1998 г. (ОВ L 201, 1998 г., стр. 88).

4 Съображение 3 от Директива 2001/23 има следната редакция:

„Необходимо е да се осигури закрила на работниците и служителите при смяна на работодателя, в частност за да се гарантират техните права“.

5 Член 1, параграф 1, буква а) от Директива 2001/23 гласи:

„Настоящата директива се прилага към всички прехвърляния на предприятия, стопански дейности или обособени части от предприятия или стопански дейности на друг работодател в резултат на юридическо прехвърляне или сливане“.

6 Член 3, параграф 1 от тази директива гласи:

„Правата и задълженията на прехвърлителя във връзка със съществуващите към датата на прехвърлянето трудови договори или трудови правоотношения се прехвърлят на приобретателя по силата на прехвърлителната сделка“.

7 Член 4, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„Прехвърлянето на предприятието, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност само по себе си не представлява основание за уволнения от прехвърлителя или приобретателя. Тази разпоредба не засяга уволненията по икономически, технически или организационни причини, които налагат промени в работната сила“.

8 Съгласно член 5 от същата директива:

„1. Освен ако държавите членки не предвидят друго, членове 3 и 4 не се прилагат към прехвърлянето на предприятие, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност, когато прехвърлителят е в производство по несъстоятелност или е обявено сходно производство за неплатежоспособност с оглед на ликвидацията на активите на прехвърлителя под надзора на компетентен публичен орган (който може да бъде синдик, упълномощен от компетентния публичен орган).

2. Когато членове 3 и 4 се прилагат към прехвърляне по време на производство за неплатежоспособност, открито по отношение на прехвърлителя (независимо дали производството е открито с оглед на ликвидацията на активите на прехвърлителя) и при условие че производството е под надзора на компетентен публичен орган (който може да бъде синдик, упълномощен от компетентния публичен орган), държавите членки могат да приемат разпоредби, съгласно които:

а) независимо от разпоредбите на член 3, параграф 1, дълговете на прехвърлителя, произтичащи от трудови договори или трудови правоотношения и изискуеми преди датата на прехвърлянето или преди датата на откриването на производството за неплатежоспособност, не се прехвърлят на приобретателя при условие че такова производство поражда съгласно законите на съответната държава членка защита на правата, която е най-малкото равностойна на предвидената в [Директива на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател] [ОВ L 283, 1980 г., стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 197];

или

б) приобретателят, прехвърлителят или лицето/лицата, изпълняващи функциите на прехвърлителя, от една страна, и представителите на работниците и служителите, от друга страна, могат да се споразумеят за промени на условията за гарантиране на правата на работниците чрез осигуряване на оцеляването на предприятието, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност в рамките на допустимото от съществуващото законодателство или практика.

3. Държавите членки могат да прилагат параграф 2, буква б) към всички прехвърляния, при които прехвърлителят се намира в тежка икономическа криза съгласно определенията за това в националното законодателство при условие че това положение е обявено от компетентен публичен орган и подлежи на съдебен контрол и ако такива разпоредби вече са съществували в националното законодателство на 17 юли 1998 г.

[…]

4. Държавите членки предприемат подходящи мерки с оглед на предотвратяването на злоупотреби с производствата по неплатежоспособност, които водят до лишаване на работниците и служителите от правата, предвидени в настоящата директива“.

Нидерландското право

9 Разпоредбите, с които в нидерландското право се уреждат правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, са членове 7:662—7:666 и член 7:670, параграф 8 от Гражданския кодекс (Burgerlijk Wetboek, наричан по-нататък „BW“).

10 Член 7:662, параграф 2, буква а) от BW гласи:

„За целите на прилагането на този раздел:

а) прехвърляне означава прехвърлянето в резултат на споразумение, на сливане или на разделяне на икономически субект, който запазва своята идентичност;

[…]“.

11 По-конкретно член 7:663 от BW гласи:

„В резултат от прехвърлянето на предприятие правата и задълженията, които към момента на прехвърляне произтичат за работодателя от трудов договор, сключен между него и работника или служителя, който работи в това предприятие, се прехвърлят по право на приобретателя. В продължение на една година обаче след прехвърлянето този работодател и приобретателят са солидарно отговорни за спазването на задълженията, произтичащи от трудовия договор и възникнали преди този момент“.

12 Член 7:666 от BW предвижда:

„Членове 7:662—7:665 и член 7:670, параграф 8 не се прилагат при прехвърляне на предприятие, когато:

а) работодателят е в производство по несъстоятелност и предприятието попада в масата на несъстоятелността“[…]“.

13 Съгласно разпоредбата на член 7:670 от BW:

[…]

8. Работодателят не може да развали трудовия договор с работник, който работи в неговото предприятие, поради прехвърляне на предприятието като посоченото в член 7:662, параграф 2, буква а);

[…]“.

14 От 2012 г. насам редица нидерландски юрисдикции прибягват към pre-pack. Става въпрос за процедура, свързана с активите, подготвяна преди обявяването в несъстоятелност с помощта на бъдещия синдик, назначен от съда, и изпълнена от същия непосредствено след произнасянето на решение за обявяване в несъстоятелност. В рамките на процедурата по pre-pack същият съд определя и бъдещия съдия по несъстоятелността.

15 Понастоящем в Нидерландия нито подготвителната фаза, нито самата процедура pre-pack са уредени от закона, а произтичат от практиката.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

16 До момента на обявяването му в несъстоятелност Estro Groep B.V. е най-голямото предприятие за детски заведения в Нидерландия. То наброява около 380 такива заведения на цялата територия на Нидерландия, в които са заети около 3600 работници.

17 През ноември 2013 г. вече е можело да се очаква, че поради липсата на ново финансиране за лятото на 2014 г. Estro Groep няма да бъде в състояние да продължи да изпълнява финансовите си задължения.

18 В търсене на такова финансиране Estro Groep на първо време се консултира със своите инвеститори и с основните си акционери, както и с други спонсори или с евентуални други инвеститори за получаването на ново финансиране. Тези консултации, наречени „план A“, остават обаче безрезултатни.

19 Едновременно с преговорите в рамките на план A Estro Groep изготвя алтернативен план, наречен „проектът *Butterfly*“. Този план предвижда възобновяване на дейността на значителна част от предприятието Estro Groep след реализирането на pre-pack. Посоченото възобновяване на дейността е следвало да се осъществи с възобновяване на дейността на 243 центъра от общо 380, със запазване на работните места на около 2500 работници от около 3600 общо, и с продължаване на предоставянето на услугата във всички заведения през юли 2014 г.

20 В хода на изпълнението на проекта *Butterfly* Estro Groep се обръща само към дружеството H.I.G. Capital, дъщерно дружество на основния му акционер Bayside Capital, като потенциален купувач. Евентуална друга възможност не е разглеждана.

21 На 5 юни 2014 г. Estro Groep подава пред Rechtbank Amsterdam (Окръжен съд Амстердам, Нидерландия) молба за назначаване на бъдещ синдик. Същият е назначен на 10 юни 2014 г.

22 На 20 юни 2014 г. е учредено дружеството Smallsteps с цел то да придобие от името на H.I.G. Capital голяма част от детските градини на Estro Groep в рамките на проекта *Butterfly*.

23 На 3 юли 2014 г. всички служители на Estro Groep получават електронно писмо, в което се посочва, че молбата за откриване на производство по несъстоятелност ще бъде подадена на 4 юли 2014 г., и се уточнява, че служителите евентуално ще бъдат поканени на събрание преди подаването на тази молба.

24 На 4 юли 2014 г. Estro Groep подава до Rechtbank Amsterdam (Окръжен съд Амстердам) молба за разсрочване на плащанията. На 5 юли 2014 г. тази молба е преобразувана в молба за откриване на производство по несъстоятелност, като решението за обявяване в несъстоятелност е произнесено в същия ден.

25 На същия ден, 5 юли 2014 г., между синдика и Smallsteps се сключва споразумение за pre-pack, по силата на което последното купува около 250 детски заведения на Estro Groep и се ангажира да осигури работа на около 2600 работници на Estro Groep от датата на решението за обявяване в несъстоятелност.

26 На 7 юли 2014 г. синдикът освобождава всички работници на Estro Groep. На около 2600 работници, наети преди това в Estro Groep, Smallsteps предлага нов трудов договор, докато в крайна сметка повече от хиляда са окончателно уволнени.

27 FNV и четирите съищци, които са работили в детски заведения, купени от Smallsteps, но на които след решението за обявяване в несъстоятелност на Estro Groep не са предложени нови трудови договори, предявяват иск пред запитващата юрисдикция, в който искат на първо място

да се установи, че по отношение на сключеното между Estro Groep и Smallsteps споразумение за pre-pack е приложима Директива 2001/23 и че вследствие на това може да се приеме, че посочените четири съищци вече по право са преминали на работа в Smallsteps при непроменени условия на труд. При условията на евентуалност в иска си те искат да се установи, че член 7:662 и сл. от BW намират приложение вследствие на това, че прехвърлянето на предприятието е настъпило преди датата на решението за обявяване в несъстоятелност на Estro Groep. Smallsteps оспорва исканията на ищците.

28 При тези обстоятелства Rechtbank Midden-Nederland (Окръжен съд на Централна Нидерландия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) В съответствие със смисъла и с целта на Директива 2001/23/ЕО ли е нидерландското производство по несъстоятелност в случай на прехвърляне на предприятие в производство по несъстоятелност, предшествано от сключена под съдебен контрол сделка за pre-pack, насочена изрично към запазване на (части от) предприятието, и като се има предвид това, в съответствие ли е (все още) член 7:666, параграф 1, първо изречение и буква а) от BW с директивата?

2) Приложима ли е Директива 2001/23 в случай, в който назначеният от съда т.нар. бъдещ синдик (beoogd curator) още преди откриването на производство по несъстоятелност се уведомява за състоянието на длъжника и проучва възможностите за евентуално подновяване на дейността на предприятието от трето лице и в същото време подготвя действия, които трябва да се осъществят непосредствено след обявяването в несъстоятелност на предприятието, за да се реализира възобновяването на дейността посредством прехвърляне на активи, и чрез които действия предприятието на длъжника или част от него се прехвърля на датата на обявяването в несъстоятелност или непосредствено след това, като дейността продължава изцяло или отчасти (почти) без прекъсване?

3) В тази връзка следва ли да се прави разлика в зависимост от това дали основната цел на pre-pack е продължаването на дейността на предприятието, или с процедурата pre-pack и с продажбата на активи под формата на „продължаване на дейността на предприятието“ (going concern) непосредствено след обявяването в несъстоятелност (бъдещият) синдик цели предимно постигане на максимален размер на приходите за всички кредитори, или че съгласието за прехвърляне на активите (продължаване на дейността на предприятието) е постигнато преди обявяването в несъстоятелност в рамките на pre-pack, а неговото изпълнение е официално оформено и/или осъществено след обявяването в несъстоятелност? И как трябва да се анализира това, ако се цели както продължаване на дейността на предприятието, така и постигане на максимални приходи от прехвърлянето?

4) В рамките на процедура по pre-pack, предхождаща обявяването в несъстоятелност на предприятието, следва ли за целите на прилагането на Директива 2001/23/ЕО и на приетите въз основа на нея член 7:662 и сл. от BW моментът на прехвърляне на предприятието да се определя от датата, на която реално е постигнато преди обявяването в несъстоятелност на предприятието съгласието за неговото прехвърляне, или от решаващо значение за този момент е датата, на която качеството на лице, стопанисващо предприятието, реално се предава от прехвърлителя на приобретателя на съответното предприятие?“.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

29 След обявяването на заключението на генералния адвокат с акт, подаден в секретариата на Съда на 25 април 2017 г., Smallsteps иска да му бъде предоставена възможност да отговори на заключението след евентуално възобновяване на устната фаза на производството. Smallsteps посочва в подкрепа на това искане по същество, че заключението на генералния адвокат съдържа неясноти, които се отнасят до производството pre-pack.

30 В това отношение следва обаче да се припомни, че Статутът на Съда на Европейския съюз и неговият процедурен правилник не предвиждат възможност за заинтересованите страни, посочени в член 23 от този Статут, да представят становища в отговор на заключението на генералния адвокат (вж. по-специално решение от 4 септември 2014 г., Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, т. 30).

31 Съгласно член 252, втора алинея ДФЕС генералният адвокат има ролята да представя публично, при пълна безпристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно Статута на Съда на Европейския съюз се изисква неговото произнасяне. Съдът не е обвързан нито от това заключение, нито от мотивите, въз основа на които той стига до него (решение от 3 декември 2015 г., Banif Plus Bank, C-312/14, EU:C:2015:794, т. 33).

32 Вследствие на това несъгласието на заинтересована страна със заключението на генералния адвокат не може само по себе си да бъде основание за възобновяване на устната фаза на производството, независимо какви са разгледаните в заключението въпроси (вж. в този смисъл решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 26).

33 Съдът обаче може във всеки момент, след изслушване на генералния адвокат, да разпореди възобновяване на устната фаза на производството в съответствие с член 83 от своя процедурен правилник, по-специално когато смята, че делото не е достатъчно изяснено или когато делото трябва да бъде решено въз основа на довод, който страните не са разисквали (вж. решение от 9 юни 2016 г., Pesce и др., C-78/16 и C-79/16, EU:C:2016:428, т. 27).

34 По настоящото дело обаче, след изслушване на генералния адвокат, Съдът счита, че разполага с всички необходими сведения, за да се произнесе.

35 С оглед на това съображение Съдът преценява, че не е необходимо възобновяването на устната фаза на производството.

По преюдициалните въпроси

По първия до третия въпрос

36 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, той трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът следва да преформулира въпросите, които са му зададени (решение от 1 февруари 2017 г., Município de Palmela, C-144/16, EU:C:2017:76, т. 20 и цитираната съдебна практика).

37 В случая с първия, втория и третия въпрос, които следва да се разгледат заедно, по същество се иска да се установи дали Директива 2001/23, и по-конкретно член 5, параграф 1, трябва да се тълкува в смисъл, че гарантираната от членове 3 и 4 от тази директива закрила на работниците се запазва в положение като разглежданото в главното производство, при което прехвърлянето

на предприятие се извършва след обявяването му в несъстоятелност в контекста на процедура по pre-pack, подготвена преди обявяването в несъстоятелност и осъществена непосредствено след решението за обявяване в несъстоятелност, като в рамките на тази процедура „бъдещ синдик“, назначен от съда, проучва възможностите за евентуално продължаване на дейността на това предприятие от трето лице и се подготвя да предприеме конкретните действия веднага след решението за обявяване в несъстоятелност, за да се осъществи продължаването на дейността, и от друга страна, дали в това отношение е релевантно, че преследваната от процедурата по pre-pack цел е насочена както към продължаване на дейността на разглежданото предприятие, така и към постигане на максимален размер на приходите от прехвърлянето за всички кредитори на предприятието.

38 Следва в началото да се посочи, че Директива 2001/23, както произтича от нейното трето съображение, има за цел да осигури закрила на работниците и служителите по-специално като се гарантират техните права при прехвърляне на предприятия.

39 За целта член 3, параграф 1, първа алинея от тази директива предвижда, че правата и задълженията, които произтичат за прехвърлителя от трудови договори или от трудови правоотношения, съществуващи към датата на прехвърлянето на предприятие, се прехвърлят по силата на това обстоятелство на приобретателя. Що се отнася до член 4, параграф 1 от посочената директива, той закриля работниците от уволнения от прехвърлителя или приобретателя, извършвани на основание единствено на това прехвърляне.

40 Като изключение член 5, параграф 1 от Директива 2001/23 предвижда, че режимът на закрила, предвиден в посочените членове 3 и 4, не се прилага към прехвърляне на предприятия, извършено при условията, уточнени в тази разпоредба, освен ако държавите членки не предвиждат друго.

41 Посоченият член 5, параграф 1 обаче, доколкото по принцип изключва прилагането на режима на закрила на работниците в някои случаи на прехвърляне на предприятия и така се отклонява от основата цел на Директива 2001/23, трябва непременно да бъде предмет на стриктно тълкуване (вж. по отношение на член 3, параграф 3 от Директива 77/187, изменена с Директива 98/50, решение от 4 юни 2002 г., Beckmann, C-164/00, EU:C:2002:330, т. 29).

42 Видно от самия текст на първата част от изречението на член 5, параграф 1 от Директива 2001/23, държавите членки имат възможност при обстоятелства, които оправдават прилагането на тази разпоредба, да приложат режима на закрила на работниците, предвиден в членове 3 и 4 от тази директива; в главното производство обаче разглежданата държава членка не се е възползвала от тази възможност, както потвърждава това нидерландското правителство в хода на съдебното заседание.

43 От това следва, че доколкото позволява изключение от режима за закрила на работниците, член 5, параграф 1 от Директива 2001/23, е приложим по дело като разглежданото в главното производство, при условие обаче че съответното производство отговаря на условията, изложени в тази разпоредба.

44 В това отношение член 5, параграф 1 от Директива 2001/23 уточнява, кумулативно, че прехвърлителят трябва да бъде в производство по несъстоятелност или в сходно производство за неплатежоспособност. От друга страна, това производство трябва да е образувано за целите на ликвидацията на активите на прехвърлителя под надзора на компетентен публичен орган.

45 Що се отнася, на първо място, до условието, съгласно което прехвърлителят трябва да бъде в производство по несъстоятелност или в сходно производство за обявяване в неплатежоспособност, това условие не може да се разпростре, с оглед на изискването за стриктно тълкуване, припомнено в точка 41 от настоящото съдебно решение, по отношение на

процедура, свързана с подготовката за обявяване в несъстоятелност, но която не води до обявяване в несъстоятелност, както посочва това генералният адвокат в точка 76 от своето заключение.

46 Същевременно обаче в случая, видно от точка 14 от настоящото съдебно решение, е установено, че разглежданата в главното производство процедура по pre-pack е подготвена преди обявяването в несъстоятелност, но се изпълнява след него. Следователно процедура, която реално предполага обявяване в несъстоятелност, може да попада в обхвата на понятието „производство по несъстоятелност“ по смисъла на член 5, параграф 1, от Директива 2001/23.

47 На второ място, член 5, параграф 1 от Директива 2001/23 изисква производството по несъстоятелност или сходното производство за неплатежоспособност да бъдат образувани с цел ликвидацията на активите на прехвърлителя. В това отношение е прието, видно от практиката на Съда, че процедура, която има за цел продължаването на дейността на съответното предприятие, не отговаря на това условие (вж. в този смисъл решения от 25 юли 1991 г., D'Urso и др., C-362/89, EU:C:1991:326, т. 31 и 32 и от 7 декември 1995 г., Spano и др., C-472/93, EU:C:1995:421, т. 25).

48 Що се отнася до различията между тези две производства, както уточнява генералният адвокат в точки 57 и 58 от своето заключение, дадено производство има за цел продължаването на дейността, когато то се стреми да запази оперативния характер на предприятието или на неговите жизнеспособни подразделения. И обратно, производство, насочено към ликвидация на активите, цели колективното удовлетворяване в максимална степен на кредиторите. Макар и да не е изключено, че може да има известно припокриване между двете цели, преследвани от дадено производство, основната цел на производство, насочено към продължаване на дейността на предприятието, във всички случаи остава запазването на съответното предприятие.

49 В случая, видно от акта за преюдициално запитване, процедура по pre-pack като разглежданата в главното производство има за цел да подготви в най-малките детайли прехвърлянето на предприятието, за да позволи бързото възобновяване на дейността на неговите жизнеспособни подразделения след решението за обявяване в несъстоятелност, като по този начин стремежът е да се избегне прекъсването, което би възникнало при рязко спиране на дейността на това предприятие от момента на решението за обявяване в несъстоятелност, така че да се запазят стойността на посоченото предприятие и работните места.

50 При тези обстоятелства и при условие че бъде извършена проверка от запитващата юрисдикция, трябва да се приеме, че щом като такава сделка в крайна сметка не цели ликвидация на предприятието, преследваната от нея икономическа и социална цел не би могла нито да обясни, нито да оправдае лишаването на неговите работници от признатите им от Директива 2001/23 права в случай на цялостното или частично прехвърляне на съответното предприятие (вж. по аналогия решение от 7 декември 1995 г., Spano и др., C-472/93, EU:C:1995:421, т. 28 и 30).

51 С оглед на направената в точка 48 от настоящото съдебно решение констатация само по себе си обстоятелството, че посочената процедура по pre-pack може да има за цел и максимално удовлетворяване на кредиторите, не е в състояние да я преобразува в производство, насочено към ликвидация на активите на прехвърлителя по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 2001/23.

52 От това следва, че такава сделка трябва да се разглежда като насочена към основната цел за запазване на предприятието в несъстоятелност, така че не би могло тя да попада в обхвата на член 5, параграф 1 от Директива 2001/23, в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 47 от настоящото съдебно решение.

53 На трето място, що се отнася до условието, съгласно което производството, посочено в член 5, параграф 1 от Директива 2001/23, трябва да бъде под контрола на публичен орган, следва да се посочи, че фазата на процедурата по pre-pack като разглежданата в главното производство, предхождаща обявяването в несъстоятелност, няма никакво основание в разглежданото национално законодателство.

54 От тази гледна точка тази сделка следователно се извършва не под съдебен контрол, а видно от представената пред Съда преписка — от ръководството на предприятието, което води преговорите и взема решенията за подготовката на продажбата на предприятието в несъстоятелност.

55 Всъщност, макар и назначени от съда по искане на предприятието в производство по несъстоятелност, бъдещият синдик, както и съдията по несъстоятелността формално не разполагат с никакво правомощие. Вследствие на това по отношение на тях не се извършва никакъв контрол от публичен орган.

56 Освен това, доколкото много скоро след откриването на производството по несъстоятелност синдикът иска и получава разрешение от съда по несъстоятелността за прехвърляне на предприятието, този съд трябва да е бил информиран и по същество да не е възразил срещу това прехвърляне преди предприятието да бъде обявено в несъстоятелност.

57 Както посочва по същество генералният адвокат в точка 82 от своето заключение, този способ обаче може напълно да изпразни от съдържание евентуалния контрол от страна на компетентен публичен орган върху производството по несъстоятелност и вследствие на това той не може да отговори на условието за контрол от такъв орган, предвидено в член 5, параграф 1 от Директива 2001/23.

58 Видно от предходното, процедура по pre-pack като разглежданата в главното производство, не отговаря на всички условия, предвидени в член 5, параграф 1 от Директива 2001/23, и вследствие на това по отношение на нея не може да бъде приложено изключението от режима на закрила, предвидено в членове 3 и 4 от тази директива.

59 С оглед на гореизложените съображения на поставените първи, втори и трети въпрос следва да се отговори, че Директива 2001/23, и по-конкретно член 5, параграф 1, трябва да се тълкува в смисъл, че гарантираната от членове 3 и 4 от тази директива закрила на работниците се запазва в положение като разглежданото в главното производство, при което прехвърлянето на предприятие се извършва след обявяването му в несъстоятелност в контекста на процедура по pre-pack, подготвена преди обявяването в несъстоятелност и осъществена непосредствено след решението за обявяване в несъстоятелност, като в рамките на тази процедура „бъдещ синдик“, назначен от съд, проучва възможностите за евентуално продължаване на дейността на това предприятие от трето лице и се подготвя да предприеме конкретните действия веднага след решението за обявяване в несъстоятелност, за да се осъществи продължаването на дейността, и от друга страна, че в това отношение не е релевантно, че преследваната от процедурата по pre-pack цел е постигането на максимален размер на приходите от прехвърлянето за всички кредитори на предприятието.

По четвъртия въпрос

60 Предвид отговора на първите три въпроса не е необходимо да се отговаря на четвъртия въпрос.

По съдебните разноски

61 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности, и по-специално член 5, параграф 1, трябва да се тълкува в смисъл, че гарантираната от членове 3 и 4 от тази директива закрила на работниците се запазва в положение като разглежданото в главното производство, при което прехвърлянето на предприятие се извършва след обявяването му в несъстоятелност в контекста на процедура по pre-pack, подготвена преди обявяването в несъстоятелност и осъществена непосредствено след решението за обявяване в несъстоятелност, като в рамките на тази процедура „бъдещ синдик“, назначен от съд, проучва възможностите за евентуално продължаване на дейността на това предприятие от трето лице и се подготвя да предприеме конкретните действия веднага след решението за обявяване в несъстоятелност, за да се осъществи продължаването на дейността, и от друга страна, че в това отношение не е релевантна преследваната от процедурата по pre-pack цел за постигане на максимален размер на приходите от прехвърлянето за всички кредитори на предприятието.

Подписи